

Szczeńliwicka

Dzielnice: Ochota

Osiedla: Stara Ochota

Atrybuty: Nazwy własne Nazwy geograficzne Nazwy miejscowości w granicach Warszawy

Rok utworzenia nazwy:

Opis

Szczeńliwice - wieś powstała zapewne w XVI w. pod nazwą Stenclewice, jako własność rodziny Stenclewskich, potomków Gotarda z pobliskiego Rakowa. Liczyła wówczas 3 łany i 4 zagrody. Graniczyła z Wielką Wolą, Włochami, Rakowem i Rakowcem. W późniejszych latach była własnością m.in. kanclerza wielkiego koronnego a później prymasa Andrzeja Leszczyńskiego a następnie wojewody mazowieckiego Stanisława Warszyckiego. W połowie XVIII w. nabył ją F. Locci (zapewne potomek Augustyna - architekta dynastii Wazów w Polsce) i w 1771 roku, wraz ze wsią Wyględów - sprzedał Izabeli z Flemmingów Czartoryskiej, która dwa lata później zapisała je Szpitalowi św. Rocha w Warszawie. Tuż przed II rozbiorem Polski liczyły 11 gospodarstw a główną drogą wsi była prawdopodobnie dzisiejsza ul. Włodarzewska. Doszczętnie zniszczone podczas powstania kościuszkowskiego, z ruin podniosła się dopiero po powstaniu styczniowym (zapewne uwłaszczona), kiedy to na ok. 328 ha gruntów w 47 domach mieszkało blisko 350 osób a na jej terenie znajdowało się również kilka cegielni i przede wszystkim zakłady ogrodnicze Wilmana. W latach `80 XIX w., podczas budowy Twierdzy Warszawa, w jej północnej części wzniesiono jeden z dwunastu fortów obwodu wewnętrznego. Podczas znacznego powiększania terenów stolicy w 1916 roku została podzielona i jej zachodnia część została włączona w granice miasta. Na znaczeniu zyskała jedenaście lat później, kiedy to przez jej teren poprowadzone zostały tory Elektrycznej Kolei Dojazdowej (EKD) a także tory bocznicowe kolei na Okęcie (w związku z planowaną tam budową lotniska). To spowodowało, że już po roku została zelektryfikowana a na jej terenie postawiono podstację Elektrowni Pruszkowskiej a w miejscu rozebranego fortu (tereny na południe od dzisiejszych ulic Drawskiej i Śmigłowca - m.in. Park Szczeńliwicki) planowano budowę stadionu. Wschodnie tereny wsi włączono w granice miasta w 1951 roku.

Do 1954.04.12 taką samą nazwę nosiła dzisiejsza ul. Szczęsna.

Ciekawostki

Droga biegnąca do wsi Szczęśliwice została uregulowana na pocz. XIX w. jako część Przyokopowej, w 1845 odciętej od niej torami kolei W-W. Wtedy stanowiła jedną z głównych ulic przedmieścia Ochota. Na przeł. XIX i XX w. małymi kamieniczkami i biednymi domkami dla robotników, z cuchnącym rynsztokiem i nierównym brukiem z kamienia polnego. W 1916 włączona do Warszawy. W 1927 przeprowadzono ulicą tory kolejki EKD, a w latach 20 powstało kilka nowoczesnych budynków mieszkalnych. W latach 50 zabudowana blokami.

Stan obecny:

Nr 1/5: w tym domu mieszkał Józef Berak (ur. 1924) - profesor chemii związany przez wiele lat z Instytutem Chemii Przemysłowej, autor ponad 40 patentów i 150 publikacji naukowych.

~ Nr 3: W latach 20 XX w. działały tu 2 szkoły powszechne w pomieszczeniach zastępczych.

Nr 14: W latach 20 XX w. działały tu 2 szkoły powszechne w pomieszczeniach zastępczych.

Bloki osiedla Ochota. Powstały w poł. lat 50 XX w. w ciągu 5 lat wg proj. Józefy Malinowskiej. Zamieszkało tu 20.000 osób. Od głównych arterii są to monumentalne gmachy, wewnątrz uliczek mniejsze pudełka, zazwyczaj bez balkonów ani loggii. Wewnątrz są małe mieszkanca. Między Kopińską a Bitwy Warszawskiej.

Bloki osiedla Szosa Krakowska. Powstały w latach 1957-67 wg proj. Bohdana Pniewskiego, Leszka Kołacza i Witolda Parczewskiego. Przeznaczone dla 40.000 mieszkańców, chodziło o wrażenie wjazdu do wielkiego miasta od strony Krakowa. Za Bitwy Warszawskiej po stronie nieparzystej.

Nr 30a: Komitet Opieki „Osiedle. Działał w latach 30. Organizowano tu dla kobiet kursy krawiecko-bielizniarskie.

Nr 32\34: Konfekcyjna Spółdzielnia Pracy im. M. Buczka. Przeniesiona później na Brukselską 44. Zlikwidowana w 2003.

Nr 36: Przychodnia Rejonowo-Specjalistyczna.

Nr 37: ~ Garbarnia J. Konarzewskiego. Założona w 1912, zatrudniała 40-70 pracowników, z produkcją w 10% na rynek rosyjski. Zamknięta w 1937.

Nr 40: Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej. Zakład powstał w 1922 jako Państwowy Instytut Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej. W latach 20 instytut korzystał z pomieszczeń Instytutu Głuchoniemych i Ociemniałych na pl. Trzech Krzyży. Do 1939 instytut ukończyło ok. 600 osób. W czasie wojny siedziba instytutu została zbombardowana, całe wyposażenie i księgozbiór przepadł. Instytut zaczął działać znów w 1945, ale dopiero w 1948 otrzymał budynek przy Spiskiej 16, a w 1959 ten tutaj. W latach 1945-70 instytut ukończyło 8,2 tys. osób. W 1970 PIPS otrzymał status wyższej szkoły zawodowej, a w 1976 został przekształcony w Wyższą Szkołę Pedagogiki Specjalnej (WSPS) im. Marii Grzegorzewskiej. Od 2000 nosi dzisiejszą nazwę.

Poradnia Rehabilitacyjna dla Dzieci ze Sprzężoną Niepełnosprawnością.

Nr 45\47: Szkoła Podstawowa Specjalna nr 177.

Powiatowe Gimnazjum Specjalne nr 8.

Nr 46: Zespół Szkół nr 4 im. Eugeniusza Kwiatkowskiego.

Liceum Ekonomiczne dla Dorosłych nr 8.

Liceum Handlowe dla Dorosłych nr 9.

Liceum Profilowane nr 9.

Liceum Zawodowe nr 14.

Policealne Studium nr 12.

Technikum nr 10.

Zasadnicza Szkoła Zawodowa nr 23.

Nr 50\54: XLVIII Liceum Ogólnokształcące im. Edwarda Dembowskiego.

Nr 56: Zespół Szkół nr 16 im. gen. Władysława Sikorskiego.

Zespół Szkół im. inż. Stanisława Wysockiego. Szkoła powstała w 1873 jako Warsztat Instruktorów, założony przez dyrektora kolei warszawsko-wiedeńskiej Findeisena. Po kilku latach szkołę przekształcono w szkołę dla dzieci pracowników kolei. Nosila nazwę Szkoła Techniczna Drogi Żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej i istniała do 1905, szkoląc dzieci w wieku 8-12 lat wg 2 rodzajów

kursów: 5-cio i 3-letnim. Szkoła mieściła się przy Chmielnej 88\90a. Uczniowie i nauczyciele uczestniczyli czynnie w strajku szkolnym 1905-6. W tamtym czasie uczyli tu Stanisław Szober (prof. UW, autor gramatyki polskiej), Ignacy Dzierżyński (brat Feliksa), Jan Zydler (matematyk, autor geometrii)... W 1914-5 szkołę zreorganizowano w 6-cioletnią Szkołę Średnią Ogólnokształcącą. W 1915 ewakuowano szkołę do Moskwy. Już jako 4-roletnia Państwowa Szkoła Techniczna Kolejowa działała w okresie międzywojennym. W 1937 przemianowano szkołę na Liceum Kolejowe. Do tego czasu ukończyło ją 3100 absolwentów. W czasie okupacji szkoła działała nadal, jako 2-letnia Państwowa Szkoła Mechaniczno-Techniczna i 2-letnia Państwowa Szkoła Budownictwa Kolejowego. Wyrabiano tu po kryjomu zamki do stenów. Do 1945 szkołę skończyło 434 uczniów. Obok zniszczonego budynku na Chmielnej dobudowano baraki i zmieniono szkołę na 3-letnie Liceum Komunikacyjne. W 1951-2 przekształcono szkołę w 4-letnie Technikum Kolejowe. W 1953 powstał dzisiejszy budynek. W 1956 wprowadzono 5-letni tok nauczania. W 1962 oddano internat wg proj. Borowskiego. Szkołę skończyli m.in. Władysław Jabłoński (prezydent Warszawy, wykładowca u Wawelbergów), Władysław Podkowiński (malarz), Stefan Jabłkowski (od domu handlowego Jabłkowscy), Józef Lenartowicz (prof. PW i Dyrektor Elektrowni Warszawskiej), Waclaw Sieroszewski (literat). Kształcił się tu również Konstanty Ildefons Gałczyński, ale jej nie ukończył.

LXXXIX Liceum Ogólnokształcące. Technikum nr 7.

Centrum Kształcenia Ustawicznego nr 2.

II Uzupełniające Liceum Ogólnokształcące dla Dorosłych.

CXXXIII Liceum Ogólnokształcące dla Dorosłych.

Liceum Profilowane nr 10.

Technikum nr 18 dla Dorosłych.

Technikum Uzupełniające nr 17 dla Dorosłych.

Zasadnicza Szkoła Zawodowa dla Dorosłych nr 27.

Nr 59: 11 Klub Changquan Kung Fu.

Nr 60: ~ Garbarnia Józefa Konarzewskiego. Powstała w 1902, nastawiając się na obróbkę skór technicznych i na potrzeby wojska. Po śmierci Józefa w 1919 firmę prowadzili synowie Waclaw i Zygmunt. Zakład zlikwidowano w latach 90 XX w.

Data nadania nazwy: przełom XIX i XX w.
